

Judecata de sine

Printre exercițiile spirituale care sunt importante și benefice pentru creștini, judecata de sine ocupă probabil unul dintre primele locuri. Nu mă refer la obiceiul nefericit de a fi în permanență preocupat de sine și de a căuta în sine dovezi de viață sau de siguranță în Hristos. Acesta este un început prostesc. Ce bine poate veni din privitul constant la un eu lipsit de valoare, ba chiar corupt? Un astfel de comportament nu poate decât să facă un suflet sincer nefericit și, în cele din urmă, trebuie să se încheie cu întrebarea chinuitoare: Am posedat eu vreodată viață din Dumnezeu?

Fără îndoială, o autoexaminare serioasă este bună pentru toți cei care au construit pe un teren nisipos, astfel încât să li se deschidă ochii și să-și dea seama de pericolul înșelăciunii lor. De asemenea, este bună pentru toți cei care, într-un spirit fariseic, s-au înfășurat într-o haină făcută de ei înșiși, pentru a recunoaște inutilitatea totală a acesteia în fața lui Dumnezeu. Este bine pentru cei care dorm, astfel încât să se poată trezi din somnul lor periculos, este bine pentru cei care se îndreaptă spre un abis teribil, astfel încât să le cadă acoperitoarea de pe ochi și să se trezească înainte de a fi prea târziu pentru totdeauna. Corectitudinea acestor lucruri nu va fi contestată de nicio minte rezonabilă și corect ghidată, dar ele nu au nimic de-a face cu problema care ne preocupă. Nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu i se cere credinciosului să se examineze pentru a vedea dacă este cu adevărat un creștin. Dimpotrivă, el este încurajat în mod repetat să se odihnească în deplina siguranță a credinței în lucrarea finalizată a lui Hristos și să nu privească la el însuși, ci la Cel care a murit și a înviat pentru el.

Există într-adevăr două pasaje în Noul Testament, care îl îndeamnă pe credincios la autoexaminare și, de aceea, au fost adesea interpretate greșit, spre marea pagubă a sufletelor neliniștite. La o examinare mai atentă, însă, vom vedea curând că scopul acestui îndemn este cu totul altul decât acela de a ridica îndoielile în credincios cu privire la mântuirea sa. Primul dintre aceste două pasaje se găsește în 1 Corinteni 11.27-29 și este legat de celebrarea Cinei Domnului. Citim acolo: „Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. *Să se cerceteze* dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul.”

Interpretarea greșită a acestui pasaj provine, de obicei, din faptul că expresia „mănâncă în chip nevrednic” este aplicată *persoanelor* care îndeplinesc actul sacru, în timp ce, în realitate, se referă la *starea practică în care* acesta este îndeplinit. Apostolul nici măcar nu se gândește să pună la îndoială autenticitatea creștinismului corintenilor, adică să le ceară să analizeze dacă au într-adevăr dreptul să ia parte la Cina Domnului. Dacă în primul capitol al scrisorii sale li se adresează ca fiind „Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint”, ca fiind „sfințiți în Hristos Isus”, „chemați sfinți”, cum ar putea apoi să pună la îndoială vrednicia acestor sfinți de a lua loc la masa Domnului în capitolul al unsprezecelea? Nu, el îi consideră pe corinteni sfinți și îi îndeamnă *ca atare* să celebreze Cina Domnului într-un *mod demn*. Posibilitatea ca și alte persoane în afară de credincioșii adevărați să ia parte la masă nici măcar nu este luată în considerare aici, astfel încât cuvântul „nevrednic” *nu se poate referi deloc la persoane*. Persoanele erau vrednice ca sfințite în Hristos Isus, dar starea lor practică nu putea fi vrednică și, prin urmare, ele sunt chemate să se examineze pe ele însele în ceea ce privește *acțiunile și căile* lor, da, întreaga lor *atitudine și poziția inimii* lor înaintea lui Dumnezeu; în caz contrar, Domnul ar fi trebuit să se ocupe de *persoanele* lor într-o manieră judiciară, așa cum s-a întâmplat deja, deoarece mulți dintre ei erau slabi și bolnavi, iar o bună parte adormise.

Așadar, încă o dată: *deoarece* corintenii *erau* creștini, ei sunt chemați să se judece pe ei înșiși. Dacă filiația lor față de Dumnezeu ar fi fost încă îndoielnică, ei ar fi fost complet incapabili de această judecare de sine. Un tată nu se gândește să-i ceară copilului său să testeze dacă este într-adevăr copilul său. Dar el se așteaptă ca acesta să-și verifice comportamentul, obiceiurile, ba chiar întreaga atitudine, pentru a vedea dacă se *comportă* ca și copil al său. Dacă nu o face, dacă este nepăsător și indiferent, atunci tatăl nu are de ales decât să-l aducă acolo unde ar fi trebuit să fie, pedepsindu-l. Tocmai pentru că este copilul său, tatăl nu-i poate permite să stea la masa sa în haine murdare sau cu un comportament necorespunzător.

Al doilea dintre pasajele la care se face aluzie se găsește în 2 Corinteni 13.3-5, unde se spune: „Pentru că voi căutați o dovadă că în mine Hristos vorbește ... *pe voi înșivă cercetați-vă*, dacă sunteți în credință, *pe voi înșivă încercați-vă*”. Apostolul se referă aici la credincioșii din Corint că ei sunt dovada autenticității apostolatului său. Existența adunării din Corint dovedea clar și fără echivoc că „Hristos vorbea în el”. Corintenii *erau* credincioși, *erau* adevărați creștini. Așa îi considera Pavel, indiferent de numeroasele neorânduiri care existau în mijlocul lor. Ei erau, așa cum am spus, pecetea apostolatului său, dovada vizibilă pentru toți că Pavel fusese pus în slujba Sa de Domnul Însuși. De aceea, ei nu trebuiau să-i asculte pe lucrătorii răi, care căutau să-l calomnieze pe el și lucrarea lui. Autenticitatea creștinismului lor și apostolia lui erau atât de strâns legate, încât una stătea sau cădea odată cu cealaltă. Corintenii știau foarte bine ce fuseseră cândva; dar acum erau „spălați, sfințiți, îndreptățiți în numele Domnului Isus și prin Duhul lui Dumnezeu” (compară cu 1 Corinteni 6.11). Iar această transformare completă a fost rodul slujirii apostolului. Rezultatul autoexaminării lor nu avea să fie descoperirea tristă că nu erau deloc creștini. Dimpotrivă! În mod similar, aș putea spune cuiva: „Iată un număr de ceasuri în stare bună de funcționare. Dacă vrei dovada că omul care le-a făcut este un maestru în meseria sa, verifică aceste ceasuri”.

Așadar, niciunul dintre aceste două pasaje nu oferă vreo garanție pentru tipul de autoexaminare la care mulți se gândesc în mod eronat, dar care, în realitate, nu își găsește sprijinul în Cuvântul lui Dumnezeu, ci se bazează doar pe un sistem de îndoieli și temeri. Judecata de sine, la care Cuvântul îl cheamă în mod repetat pe credincios, este cu totul altceva. Oricât de greșită și dezastruoasă ar fi această judecată, ea este bună și benefică. O putem numi un exercițiu creștin absolut *necesar*, care are un efect extrem de benefic, dar care se bazează tocmai pe o încredere neîndoielnică în mântuire și pe acceptarea în Hristos. Creștinul nu se judecă pentru a stabili că este creștin, ci pentru că este creștin.

Oricât de simplu și de evident ar părea acest adevăr, el nu este înțeles de unii credincioși. Deși mărturisesc că ei cred în Hristos ca singura temelie a mântuirii lor, ei se lasă derutați mereu de descoperirea că binele nu locuiește în ei, adică în carnea lor. O, dacă ar înțelege că chiar și o autoexaminare făcută timp de zeci de ani nu poate dezvălui în ei decât un eu lipsit de valoare, corupt, complet rău, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte și pe care sunt chemați să-l considere „mort”! Cum ar putea cineva să se aștepte vreodată să ajungă la un rezultat plăcut dintr-o astfel de încercare? Sursa bucuriei creștinului și singura cauză a creșterii sale spirituale se află *în afara lui*, în Hristos, Mântuitorul său înviat. Și cu cât mai mult a terminat cu el însuși și se ocupă de Hristos, cu atât mai fericit va fi și mai sfântă va deveni umblarea sa.

Trebuie subliniat mereu că creștinul își judecă gândurile, cuvintele și acțiunile, obiceiurile și căile sale în lumina lui Dumnezeu, se examinează și se judecă *pe sine* pentru că *știe* că este creștin, nu pentru că se *îndoiește* de aceasta. Tocmai conștientizarea incontestabilă a harului lui Dumnezeu, a puterii purificatoare a sângelui lui Isus Hristos, a activității neîncetate a Marelui său Preot și

Mijlocitor de sus, a siguranței divine infailibile chiar și a celei mai slabe dintre oile lui Hristos îl pune în poziția de a se judeca pe sine. Atât timp cât se îndoiește, el este incapabil să facă aceasta. Autoexaminarea umană eronată, despre care am vorbit, izvorăște din necredință, judecarea de sine adevărată, divină, vine din credință.

Dar să nu uităm că această judecare de sine nu trebuie să înceteze niciodată, nu *poate* înceta, atâta timp cât suntem în acest trup. Dacă o uităm sau chiar o neglijăm, natura veche va câștiga foarte curând controlul în noi și ne va tenta să facem lucruri care nu sunt potrivite pentru un creștin. Într-adevăr, cu cât dorim să umblăm cu mai multă fidelitate și devotament, cu atât mai mult vom găsi în noi înșine motive să ne judecăm. Nu ca și cum *răul* crește în noi, ci crește *înțelegerea* spirituală, ochiul devine mai vigilent, conștiința mai tandră. Lumina în care umblăm face totul evident. Orice fel de superficialitate, iubire de sine, iritabilitate și altele asemenea, orice lipsă de sârguință sau credincioșie, orice tendință spre vanitate sau aroganță - toate lucrurile care provin din natura veche, căzută - vor fi judecate de noi, împreună cu toate eșecurile și greșelile, și vor fi biruite prin puterea harului. Ceea ce este judecat sincer și permanent nu va deveni niciodată o vină pe conștiința noastră. Adevărata judecată de sine recunoaște și înțelege rădăcinile și izvoarele tuturor lucrurilor, ne menține în lumina lui Dumnezeu și, astfel, pe calea cea bună și dreaptă. Dar dacă firea veche nu este ținută în moarte, nu știm cum, când sau unde va apărea brusc, provocând amărăciune și suferință sufletului și poate chiar aducând o mare dezonoare Numelui Domnului. Jignirile grosolane și grave se datorează foarte adesea neglijării judecării de sine în lucrurile mici și mărunte. Să fim, așadar, în gardă!

În încheiere trebuie subliniat faptul că există trei etape clar diferențiate ale judecării: judecata de sine, judecata din partea lui Dumnezeu și judecata din partea adunării. Dacă credinciosul se judecă pe sine, Domnul nu trebuie să intervină cu pedepsele Sale. Dacă ne judecăm pe noi înșine, nu vom fi judecați. „Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1 Corinteni 11.31,32). Fie lăudat Numele Său că, în credincioșia Sa, nu ne va lăsa să plecăm!

Dar dacă nu suntem atenți la instrucțiunile serioase ale Domnului, mai devreme sau mai târziu răul va deveni vizibil pentru toți într-o formă sau alta, astfel încât adunarea va fi implicată în el și va trebui să se curețe de el. Dacă adunarea nu reușește să judece răul, Dumnezeu va trebui în cele din urmă să se ocupe El Însuși de el, pentru că El nu se poate nega pe Sine. Cât de grave sunt toate acestea! Dacă Acan din vechime ar fi judecat gândurile lacome ale inimii sale, Israel nu ar fi fost atras în rău (Iosua 7). Dacă corintenii s-ar fi examinat și judecat pe ei înșiși, Domnul nu ar fi avut nevoie să mustre atât de aspru întreaga adunare și să intervină cu căile Sale de pedepsire.

Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să cunoască privilegiul nespus de mare de a fi introduși în părtașia cu Tatăl și cu Fiul. Dar pentru ca bucuria lor să fie deplină, ei, la rândul lor, nu trebuie să uite niciodată că Dumnezeu este lumină și că nu există întuneric în El. „Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul” [1 Ioan 1.6]. Pe de altă parte, copiii lui Dumnezeu pot veni cu încredere înaintea Tatălui lor ceresc cu fiecare fărădelege, cu fiecare neajuns, cu fiecare păcat în judecata de sine și, dacă își mărturisesc păcatele, El este credincios și drept să le ierte păcatele și să îi curețe de orice nedreptate [1 Ioan 1.9].